Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

12 päivänä joulukuuta 2024*

Muutoksenhaku – Talous- ja rahapolitiikka – Luottolaitosten vakavaraisuusvalvonta – Asetus (EY) N:o 1024/2013 – Euroopan keskuspankille (EKP) annetut erityiset valvontatehtävät – 24 artikla – Päätös luottolaitoksen toimiluvan peruuttamisesta – Hallinnollista uudelleenkäsittelyä koskeva menettely – Päätös, jolla kumotaan aikaisempi päätös – Kumoamiskanne – Oikeussuojan tarpeen jatkuminen – Vahingonkorvauskanne – Tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvä puuttuminen

Asiassa C-181/22 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 9.3.2022,

Nemea Bank plc, kotipaikka San Ġiljan (Malta), edustajanaan A. Meriläinen, asianajaja,

valittajana,

ja jossa muina osapuolina ovat

Heikki Niemelä, kotipaikka Ohain (Belgia),

Mika Lehto, kotipaikka Espoo (Suomi),

Nemea plc, kotipaikka San Ġiljan, ja

Nevestor SA, kotipaikka Ohain,

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan keskuspankki (EKP), asiamiehinään D. M. Brinkman, C. Hernández Saseta ja A. Witte,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Euroopan komissio, asiamiehinään aluksi A. Nijenhuis ja A. Steiblytė, sittemmin A. Steiblytė,

väliintulijana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

toimien kokoonpanossa: presidentti K. Lenaerts, joka hoitaa viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä, sekä tuomarit I. Jarukaitis (esittelevä tuomari) ja E. Regan,

julkisasiamies: J. Kokott,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 30.11.2023 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Nemea Bank plc vaatii valituksellaan kumottavaksi unionin yleisen tuomioistuimen 20.12.2021 antaman määräyksen Niemelä ym. v. EKP (T-321/17; jäljempänä valituksenalainen määräys, EU:T:2021:942), jolla unionin yleinen tuomioistuin totesi rauenneeksi lausunnon antamisen vaatimuksesta kumota 23.3.2017 tehty Euroopan keskuspankin (EKP) päätös ECB/SSM/2017 – 213800JENPXTUY75VSO/1 WHD-2017-0003, jolla peruutetaan Nemea Bankin luottolaitoksen toimilupa (jäljempänä riidanalainen päätös), ja jätti tutkittavaksi ottamisen edellytysten selvän puuttumisen perusteella tutkimatta vaatimuksen saada korvaus kyseisen toimiluvan peruuttamisesta aiheutuneiksi väitetyistä vahingoista.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

YVM-asetus

2 Luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63; jäljempänä YVM-asetus) johdanto-osan 64 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”EKP:n olisi annettava luonnollisille ja oikeushenkilöille mahdollisuus pyytää sellaisten päätösten uudelleenkäsittelyä, jotka on tehty sille tällä asetuksella annetun toimivallan nojalla ja jotka on osoitettu niille, tai jotka koskevat niitä suoraan ja erikseen. Uudelleenkäsittelyn olisi koskettava sitä, ovatko päätökset menettelyltään ja sisällöltään tämän asetuksen mukaisia, kunnioittaen kuitenkin EKP:lle jätettyä harkintavaltaa päättää, onko tällaisten päätösten tekeminen tarkoituksenmukaista. Tätä varten ja menettelyn tehokkuuden vuoksi EKP:n olisi perustettava oikaisulautakunta tällaisen sisäisen uudelleenkäsittelyn toteuttamiseksi. Lautakunnan muodostamiseksi EKP:n neuvoston olisi nimitettävä siihen arvostettuja henkilöitä. – – Uudelleenkäsittelyä koskevassa menettelyssä olisi määrättävä, että valvontaelin tarkastelee uudelleen aiempaa päätösluonnostaan tarvittaessa.”

3 Kyseisen asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän asetuksen 6 artiklan puitteissa EKP:llä on tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti yksinomainen toimivalta hoitaa vakavaraisuusvalvontatarkoituksissa seuraavat tehtävät kaikkien osallistuviin jäsenvaltioihin sijoittautuneiden luottolaitosten osalta:

a) luottolaitosten toimilupien myöntäminen ja peruuttaminen, jollei 14 artiklasta muuta johdu.”

4 Mainitun asetuksen 14 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jollei 6 kohdasta muuta johdu, EKP voi peruuttaa toimiluvan asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistetuissa tapauksissa omasta aloitteestaan kuultuaan sen osallistuvan jäsenvaltion kansallista toimivaltaista viranomaista, johon luottolaitos on sijoittautunut, tai sellaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen ehdotuksesta. Näissä kuulemisissa on erityisesti varmistettava, että EKP antaa ennen peruuttamispäätösten tekemistä kansallisille viranomaisille riittävästi aikaa päättää tarpeellisista korjaavista toimista, mukaan lukien mahdolliset kriisinratkaisutoimenpiteet, ja ottaa ne huomioon.

Jos toimiluvan myöntämistä 1 kohdan mukaisesti ehdottanut kansallinen toimivaltainen viranomainen katsoo, että toimilupa on peruutettava asiaa koskevan kansallisen lainsäädännön mukaisesti, sen on tehtävä tästä ehdotus EKP:lle. Tuolloin EKP tekee päätöksen ehdotetusta peruuttamisesta ja ottaa tässä yhteydessä kaikilta osin huomioon kansallisen toimivaltaisen viranomaisen esittämät perustelut peruuttamiselle.”

5 Saman asetuksen 24 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. EKP perustaa oikaisulautakunnan suorittamaan EKP:n sille tällä asetuksella – – annettujen valtuuksien nojalla tekemien päätösten sisäisen uudelleenkäsittelyn sen jälkeen kun 5 kohdan mukainen uudelleenkäsittelypyyntö on jätetty. Sisäisen uudelleenkäsittelyn on koskettava sitä, ovatko päätökset menettelyltään ja sisällöltään tämän asetuksen mukaisia.

– –

5. Luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi 1 kohdassa tarkoitetuissa tapauksissa pyytää EKP:n tämän asetuksen mukaisesti tekemän, kyseiselle henkilölle osoitetun päätöksen uudelleenkäsittelyä tai sellaisen päätöksen uudelleenkäsittelyä, joka koskee heitä suoraan ja erikseen. – –

– –

7. Tehtyään päätöksen siitä, voidaanko uudelleenkäsittelypyyntö ottaa käsiteltäväksi, oikaisulautakunta antaa lausunnon asian kiireellisyyden kannalta asianmukaisen ajan kuluessa ja viimeistään kahden kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta ja toimittaa sen uuden päätösluonnoksen valvontaelimelle valmistelua varten. Valvontaelin ottaa huomioon oikaisulautakunnan lausunnon ja toimittaa pikaisesti uuden päätösluonnoksen EKP:n neuvostolle. Uudessa päätösluonnoksessa kumotaan alkuperäinen päätös, korvataan se uudella päätöksellä, joka on sisällöltään identtinen, tai korvataan se muutetulla päätöksellä. Uusi päätösluonnos katsotaan hyväksytyksi, ellei EKP:n neuvosto vastusta sitä kymmenen työpäivän kuluessa.

8. Edellä olevan 5 kohdan mukaisesti tehdyllä uudelleenkäsittelypyynnöllä ei ole lykkäävää vaikutusta. EKP:n neuvosto voi kuitenkin oikaisulautakunnan ehdotuksesta keskeyttää riitautetun päätöksen täytäntöönpanon, jos se katsoo olosuhteiden edellyttävän sitä.

– –

11. Tällä artiklalla ei rajoiteta oikeutta nostaa kanne Euroopan unionin tuomioistuimessa perussopimusten mukaisesti.”

Asetus (EU) N:o 468/2014

6 Kehyksen perustamisesta YVM:n puitteissa tehtävälle yhteistyölle EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä sekä kansallisten nimettyjen viranomaisten kanssa 16.4.2014 annetun Euroopan keskuspankin asetuksen (EU) N:o 468/2014 (YVM-kehysasetus) (EUVL 2014, L 141, s. 1) 2 artiklan 8 alakohdasta ilmenee, että ”vähemmän merkittävällä valvottavalla yhteisöllä jossakin euroalueeseen kuuluvassa jäsenvaltiossa” tarkoitetaan erityisesti ”yhteisöä, jolla ei ole YVM-asetuksen 6 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua merkittävän valvottavan yhteisön asemaa”.

7 Kyseisen asetuksen 80 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos asianomainen kansallinen toimivaltainen viranomainen katsoo, että luottolaitoksen toimilupa pitäisi peruuttaa kokonaan tai osittain sovellettavan unionin lainsäädännön tai kansallisen lainsäädännön perusteella, mukaan lukien toimiluvan peruuttaminen luottolaitoksen pyynnöstä, sen on toimitettava EKP:lle päätösluonnos, jossa ehdotetaan toimiluvan peruuttamista – –, ja kaikki merkitykselliset peruuttamista puoltavat asiakirjat.

2. Kansallisen toimivaltaisen viranomaisen on sovitettava toimintansa yhteen luottolaitosten kriisinratkaisuissa toimivaltaisen kansallisen viranomaisen – – kanssa kaikkien sellaisten peruuttamispäätöksen luonnosten osalta, jotka ovat kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen kannalta relevantteja.”

Asian tausta

8 Asian tausta, sellaisena kuin se ilmenee valituksenalaisen määräyksen 1–7 kohdasta, voidaan tiivistää seuraavasti.

9 Nemea Bank on Maltan oikeuden mukaan perustettu luottolaitos, joka kuuluu YVM-kehysasetuksessa tarkoitetun käsitteen ”vähemmän merkittävä valvottava yhteisö jossakin euroalueeseen kuuluvassa jäsenvaltiossa” piiriin ja joka tarjosi rahoituspalveluja kansallisen toimivaltaisen viranomaisen eli Awtorità għas-Servizzi Finanzjarji ta’Maltan (Maltan rahoituspalveluviranomainen, Malta; jäljempänä MFSA) sille myöntämän luvan nojalla ja joka oli MFSA:n harjoittaman suoran vakavaraisuusvalvonnan alainen.

10 Nemea plc ja Nevestor SA ovat kaksi Nemea Bankin suoraa osakkeenomistajaa. H. Niemelä ja M. Lehto ovat Nemea Bankin hallituksen jäseniä ja tosiasiallisia edunsaajia Nemeassa ja Nevestorissa omistamiensa osakkuuksien välityksellä.

11 Kansallista kriisinratkaisuviranomaista kuultuaan MFSA toimitti 25.1.2017 EKP:lle YVM-kehysasetuksen 80 artiklan mukaisesti luonnoksen päätökseksi peruuttaa Nemea Bankille myönnetty luottolaitoksen toimilupa.

12 EKP:n valvontaelin hyväksyi 13.3.2017 kyseisen toimiluvan peruuttamista koskeneen päätösluonnoksen ja antoi Nemea Bankille kolme päivää aikaa esittää huomautuksensa kyseisestä luonnoksesta.

13 Nemea Bank esitti huomautuksensa 15.3.2017.

14 EKP teki 23.3.2017 riidanalaisen päätöksen YVM-asetuksen 4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 14 artiklan 5 kohdan nojalla.

Riidanalaisen päätöksen jälkeiset tosiseikat

15 Nemea Bank ja muut ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet pyysivät 22.4.2017 oikaisulautakunnalta riidanalaisen päätöksen uudelleenkäsittelyä.

16 Oikaisulautakunta antoi 19.6.2017 lausunnon, jossa se ehdotti kyseisen päätöksen korvaamista identtisellä päätöksellä. EKP:n neuvosto teki 30.6.2017 kyseisen lausunnon ja valvontaelimen luonnoksen perusteella YVM-asetuksen 24 artiklan 7 kohdan mukaisesti päätöksen ECB/SSM/2017 – 213800JENPXTUY75VS 07/2 (jäljempänä 30.6.2017 tehty päätös), jolla korvattiin riidanalainen päätös, kuten sen päätösosassa todetaan.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen määräys

17 Nemea Bank ja muut ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet nostivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 22.5.2017 jättämällään kannekirjelmällä kanteen vaatiakseen kumottavaksi riidanalaisen päätöksen ja korvattaviksi vahingot, jotka ne väittivät itselleen aiheutuneen kyseisen päätöksen tekemisestä. Ne vetosivat kanteen tueksi kuuteen kanneperusteeseen.

18 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 25.10.2017 jättämällään erillisellä asiakirjalla EKP esitti unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 130 artiklaan perustuneen oikeudenkäyntiväitteen. Unionin yleinen tuomioistuin lykkäsi 13.7.2018 työjärjestyksensä 130 artiklan 7 kohdan nojalla antamallaan määräyksellä oikeudenkäyntiväitteen ratkaistavaksi pääasian yhteydessä.

19 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 18.10.2017 jättämällään asiakirjalla Euroopan komissio jätti EKP:n vaatimuksia tukeakseen väliintulohakemuksen, joka hyväksyttiin 23.7.2018 tehdyllä päätöksellä.

20 Unionin yleinen tuomioistuin esitti 30.4.2018 toteuttamallaan prosessinjohtotoimella osapuolille useita kysymyksiä muun muassa sen selvittämiseksi, oliko ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneillä sellaisen henkilön nimittämisen jälkeen, jolla oli toimivalta käyttää pääosaa Nemea Bankin johtoelimille sen erityistoimintojen ja varojen osalta tavallisesti kuuluvista valtuuksista, oikeus nostaa kanne EKP:n päätöksen kumoamiseksi ja kanne tällaisesta päätöksestä aiheutuneen vahingon korvaamiseksi.

21 Unionin yleinen tuomioistuin lykkäsi 1.4.2019 asian käsittelyä 5.11.2019 annetun tuomion EKP ym. v. Trasta Komercbanka ym. (C-663/17 P, C-665/17 P ja C-669/17 P, EU:C:2019:923) julistamiseen saakka ja pyysi uudella 10.12.2019 toteuttamallaan prosessinjohtotoimella osapuolia esittämään sille huomautuksensa päätelmistä, jotka niiden mukaan olisi tehtävä kyseisestä tuomiosta unionin yleisessä tuomioistuimessa vireillä olleen asian ratkaisemiseksi.

22 Muilla 30.1. ja 23.12.2020 sekä 19.1.2021 toteuttamillaan prosessinjohtotoimilla unionin yleinen tuomioistuin tiedusteli osapuolilta Tribunal dwar Servizzi Finanzjarjissa (rahoituspalveluasioita käsittelevä tuomioistuin, Malta) vireille pannun asian käsittelyn etenemisestä Nemea Bankin tehokkaan edustuksen palauttamiseksi.

23 Valituksenalaisen määräyksen määräysosan 1 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi rauenneeksi lausunnon antamisen kumoamisvaatimuksesta, koska tällä vaatimuksella ei enää ollut kohdetta eikä ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneillä ollut enää oikeussuojan tarvetta. Kyseisen määräysosan 2 kohdassa se jätti vahingonkorvausvaatimuksen tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat. Määräysosan 3 kohdassa se velvoitti ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet ja EKP:n vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan kumoamisvaatimuksen osalta. Saman määräysosan 4 kohdassa se velvoitti ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan EKP:n oikeudenkäyntikulut vahingonkorvausvaatimuksen osalta. Lopuksi valituksenalaisen määräyksen määräysosan 5 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin velvoitti komission vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Valitusasian osapuolten vaatimukset

24 Nemea Bank vaatii, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen määräyksen

– palauttaa asian unionin yleiseen tuomioistuimeen jaettavaksi jaostolle, jonka tuomarikokoonpano on eri kuin valituksenalaisen määräyksen antaneella jaostolla, ja

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

25 EKP vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Komissiokin vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Vaatimus suullisen käsittelyn aloittamisesta uudelleen

27 Unionin tuomioistuimen kirjaamoon 27.11.2024 jättämällään asiakirjalla Nemea Bank vaati, että asian käsittelyn suullinen vaihe määrättäisiin aloitettavaksi uudelleen unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklan mukaisesti.

28 Vaatimuksensa tueksi se toteaa pääasiallisesti haluavansa esittää argumentteja 8.2.2024 annetusta tuomiosta Pilatus Bank v. EKP (C-750/21 P, EU:C:2024:124) ja 8.2.2024 annetusta tuomiosta Pilatus Bank v. EKP (C-256/22 P, EU:C:2024:125), joista asianosaisilla ei ole ollut tilaisuutta lausua.

29 Tältä osin on korostettava, että työjärjestyksensä 83 artiklan mukaan unionin tuomioistuin voi julkisasiamiestä kuultuaan milloin tahansa määrätä asian käsittelyn suullisen vaiheen aloitettavaksi tai aloitettavaksi uudelleen erityisesti, jos unionin tuomioistuin katsoo, ettei sillä ole riittävästi tietoa asiasta, tai jos asianosainen on suullisen vaiheen päättyneeksi julistamisen jälkeen vedonnut uuteen seikkaan, joka voi olennaisesti vaikuttaa unionin tuomioistuimen ratkaisuun.

30 Nyt käsiteltävässä asiassa unionin tuomioistuin kuitenkin katsoo, että sillä on käytettävissään kaikki asian ratkaisemisen kannalta tarpeelliset seikat ja että seikat, joihin Nemea Bank vetoaa asian käsittelyn suullisen vaiheen uudelleen aloittamista koskevan vaatimuksensa tueksi, eivät ole sellaisia uusia seikkoja, jotka voisivat vaikuttaa ratkaisuun, joka unionin tuomioistuimen on täten annettava.

31 Niinpä unionin tuomioistuin katsoo julkisasiamiestä kuultuaan, ettei asian käsittelyn suullista vaihetta ole aiheellista määrätä aloitettavaksi uudelleen.

Valitus

32 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi viiteen valitusperusteeseen. Kolme ensimmäistä valitusperustetta kohdistuvat unionin yleisen tuomioistuimen päätökseen todeta rauenneeksi lausunnon antamisen kumoamisvaatimuksesta, ja niistä ensimmäisessä vedotaan SEUT 263 artiklan ensimmäisen kohdan rikkomiseen, toisessa olennaisten menettelymääräysten rikkomiseen ja kolmannessa valittajalla Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 47 artiklan nojalla olevien oikeuksien loukkaamisen huomiotta jättämiseen. Kahdessa viimeisessä valitusperusteessa, jotka kohdistuvat unionin yleisen tuomioistuimen päätökseen jättää vahingonkorvausvaatimus tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat, vedotaan siihen, ettei unionin yleinen tuomioistuin ottanut huomioon valittajalla perusoikeuskirjan 41 artiklan nojalla olevan oikeuden ja SEUT 340 artiklan nojalla olevan oikeuden loukkaamista.

Ensimmäinen valitusperuste

Asianosaisten lausumat

33 Ensimmäisessä valitusperusteessaan, joka koskee valituksenalaisen määräyksen 29–55 kohtaa, valittaja väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että lausunnon antaminen valittajan kumoamisvaatimuksesta oli rauennut, koska valittaja oli menettänyt oikeussuojan tarpeensa riidanalaista päätöstä vastaan. Valittajan mielestä unionin yleinen tuomioistuin jätti siten noudattamatta SEUT 263 artiklasta johtuvaa velvollisuuttaan valvoa EKP:n sellaisten toimien laillisuutta, joilla on tarkoitus tuottaa oikeusvaikutuksia suhteessa kolmansiin osapuoliin, ja velvollisuuttaan varmistaa valittajan laillisten oikeuksien ja perusoikeuksien suoja.

34 Valittaja väittää lisäksi, että unionin yleisen tuomioistuimen 30.6.2017 tehdylle päätökselle tunnustama ex tunc -vaikutus on SEUT 263 artiklan vastainen, koska tällaisen vaikutuksen johdosta valittaja menettää oikeutensa saada riidanalainen päätös tutkituksi unionin tuomioistuimissa. Tällainen vaikutus on puhtaasti fiktiivinen, sillä vaikka riidanalainen päätös olisi kumottu viimeksi mainittuna päivänä, tilanne, jossa valittaja oli ennen toimilupansa peruuttamista, ei olisi palautunut ennalleen. Kyseisen 30.6.2017 tehdyn päätöksen todellinen vaikutus voi olla vain ex nunc, ja sama pätee asianomaisen toimiluvan mahdollisen palauttamisen vaikutukseen. Valittaja nimittäin väittää tilanteensa pysyneen muuttumattomana riidanalaisen päätöksen tekemisen ja 30.6.2017 tehdyn päätöksen tekemisen välisenä ajanjaksona kyseisen toimiluvan osalta. Riidanalaisella päätöksellä oli siis edelleen oikeusvaikutuksia valittajaan muuttumattomasti ja keskeytyksettä kyseisen päätöksen tekemisestä lähtien, joten sen kumoamisella voi olla oikeudellisia seurauksia ja siitä voi olla etua valittajalle.

35 EKP väittää unionin yleisen tuomioistuimen todenneen perustellusti, että riidanalaisesta päätöksestä nostettu kumoamiskanne oli jäänyt vaille kohdetta. Se väittää tältä osin, ettei tällaisella toteamuksella loukata oikeuksia, jotka valittajalla on SEUT 263 artiklan nojalla, koska sen jälkeen, kun riidanalainen päätös oli korvattu 30.6.2017 tehdyllä päätöksellä, kumoamiskanne 30.6.2017 tehdystä päätöksestä oli otettavissa tutkittavaksi SEUT 263 artiklassa asetetussa määräajassa. Tällainen kanne olisi ollut perusoikeuskirjan 47 artiklassa tarkoitettu tehokas oikeussuojakeino. Unionin yleisen tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä vahvistettu vaatimus oikeussuojan tarpeen jatkumisesta ei myöskään ole SEUT 263 artiklan vastainen.

36 EKP väittää lisäksi, että riidanalaisen päätöksen tultua korvatuksi 30.6.2017 tehdyllä päätöksellä ensin mainitusta päätöksestä ei enää ole mahdollista nostaa kumoamiskannetta. Tällaisella kanteella nimittäin ei olisi kohdetta, koska riidanalainen päätös on kumottu ja sen mahdolliset vahingolliset vaikutukset on vastedes katsottava johtuvan 30.6.2017 tehdystä päätöksestä, josta valittaja ei nostanut kannetta ja josta siis tuli lainvoimainen. Niinpä riidanalaisen päätöksen kumoamisenkin tapauksessa valittajan toimilupa pysyisi peruutettuna 30.6.2017 tehdyllä päätöksellä, joten kyseisestä kumoamisesta ei voisi olla valittajalle mitään etua. Tällainen seikka ei kuitenkaan vie valittajalta tälle unionin oikeudessa tarjottua mahdollisuutta nostaa toimilupansa peruuttamisesta vahingonkorvauskanne, eikä valittajan tarvitse tätä ennen nostaa kumoamiskannetta.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

37 Unionin tuomioistuimelle toimitetusta asiakirja-aineistosta ilmenee, että Nemea Bank on Maltan oikeuden mukaan perustettu luottolaitos, joka on YVM-kehysasetuksessa tarkoitettu ”vähemmän merkittävä valvottava yhteisö jossakin euroalueeseen kuuluvassa jäsenvaltiossa”. EKP teki 23.3.2017 kansallisen toimivaltaisen viranomaisen eli MFSA:n pyynnöstä riidanalaisen päätöksen, jolla se peruutti Nemea Bankin luottolaitoksen toimiluvan. Nemea Bank osoitti 22.4.2017 yhdessä muiden ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneiden kanssa oikaisulautakunnalle riidanalaisen päätöksen hallinnollisesta uudelleenkäsittelystä pyynnön
YVM-asetuksen 24 artiklan 5 kohdan nojalla. EKP teki tällaisen uudelleenkäsittelyn päätteeksi 30.6.2017 tehdyn päätöksen, jolla riidanalainen päätös kumottiin ja korvattiin ja jonka sisältö on identtinen riidanalaisen päätöksen kanssa.

38 Nemea Bank ja muut ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet nostivat hallinnollista uudelleenkäsittelyä koskeneen menettelyn aikana 22.5.2017 riidanalaisesta päätöksestä unionin yleisessä tuomioistuimessa myös kanteen, jolla ne vaativat kyseisen päätöksen kumoamista ja

tästä päätöksestä itselleen aiheutuneiksi väittämiensä vahinkojen korvaamista. Ne eivät kuitenkaan nostaneet 30.6.2017 tehdystä päätöksestä unionin yleisessä tuomioistuimessa kannetta määrättyjen muotovaatimusten mukaisesti.

39 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 41, 45, 47 ja 52 kohdassa pääasiallisesti, että YVM-asetuksen 24 artiklan 7 kohdassa asetetaan EKP:lle velvollisuus soveltaa hallinnollista uudelleenkäsittelyä koskevan menettelyn päätteeksi tehtyä päätöstä taannehtivasti alkuperäisen päätöksen voimaantulohetkestä alkaen ja että alkuperäisen päätöksen korvaaminen identtisellä tai muutetulla päätöksellä johtaa alkuperäisen päätöksen lopulliseen poistumiseen oikeusjärjestyksestä. Se katsoi, että riidanalainen päätös oli kumottu ja korvattu 30.6.2017 tehdyllä päätöksellä riidanalaisen päätöksen tekopäivästä eli 23.3.2017 alkaen, joten ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet olivat menettäneet kaiken intressin saada se kumotuksi, ja päätteli tästä, että niiden kumoamiskanne oli jäänyt vaille kohdetta.

40 Tältä osin on kyllä totta, kuten unionin yleinen tuomioistuin korosti valituksenalaisen määräyksen 35 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan oikeussuojan tarpeen on kanteen kohteen kannalta oltava olemassa kannetta nostettaessa, tai muuten kanne jätetään tutkimatta. Tämän oikeudenkäynnin kohteen on lisäksi oikeussuojan tarpeen tavoin oltava olemassa tuomioistuimen ratkaisun julistamiseen saakka, mikä edellyttää sitä, että kanteen lopputulos voi tuottaa kantajalle etua, tai muuten lausunnon antaminen asiassa raukeaa (tuomio 7.6.2007, Wunenburger v. komissio, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42 kohta ja tuomio 21.1.2021, Leino-Sandberg v. parlamentti, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

41 Unionin tuomioistuin on kuitenkin katsonut, ettei kantajan oikeussuojan tarve välttämättä lopu sen takia, että kantajan riitauttaman toimen vaikutukset ovat lakanneet oikeudenkäynnin aikana. Kantajalla voi nimittäin säilyä intressi saada mainittu toimi todettua lainvastaiseksi siltä ajanjaksolta, jona sitä sovellettiin ja sillä on ollut oikeusvaikutuksia, koska intressi tällaiseen toteamiseen säilyy ainakin perustana mahdolliselle vahingonkorvauskanteelle (tuomio 28.5.2013, Abdulrahim v. neuvosto ja komissio, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 62 kohta ja tuomio 6.5.2021, Bayer CropScience ja Bayer v. komissio, C-499/18 P, EU:C:2021:367, 40 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Lisäksi kantajan oikeussuojan tarpeen jatkumista on arvioitava konkreettisesti ottamalla muun muassa huomioon väitetyn lainvastaisuuden seuraukset ja väitetyn vahingon luonne (tuomio 30.4.2020, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. komissio, C-560/18 P, EU:C:2020:330, 41 kohta ja tuomio 7.9.2023, Versobank v. EKP, C-803/21 P, EU:C:2023:630, 160 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

43 Tältä osin YVM-asetuksen 24 artiklan 7 kohdan sanamuodosta kyllä ilmenee, että jos EKP katsoo hallinnollista uudelleenkäsittelyä koskevan menettelyn päätteeksi, ettei tämän uudelleenkäsittelyn kohteena olevaa päätöstä ole aiheellista muuttaa, se kumoaa kyseisen päätöksen ja korvaa sen päätöksellä, joka on sisällöltään identtinen. Tästä ei kuitenkaan voida päätellä, että kyseisellä kumoamisella ja sen jälkeisellä kyseisellä korvaamisella olisi vastaava taannehtiva vaikutus kuin Euroopan unionin toimielimen toimen kumoamisella unionin tuomioistuimissa.

44 On nimittäin niin, kuten unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että unionin toimielimen toimen kumoaminen lainsäädännöllä ei merkitse toimen lainvastaisuuden tunnustamista ja se vaikuttaa ex nunc, toisin kuin kumoamistuomio, jonka nojalla on niin, että sillä kumottu toimi poistetaan unionin oikeusjärjestyksestä taannehtivasti eikä sen katsota

koskaan olleen olemassa (ks. vastaavasti tuomio 28.5.2013, Abdulrahim v. neuvosto ja komissio, C-239/12 P, EU:C:2013:331, 68 kohta). Se, että alkuperäinen toimi on kumoamisensa jälkeen korvattu uudella toimella, ei voi antaa tälle uudelle toimelle taannehtivaa vaikutusta.

45 Kuten julkisasiamies on korostanut ratkaisuehdotuksensa 72 kohdassa, YVM-asetuksen 24 artiklan 7 kohdasta siis ilmenee, ettei alkuperäinen päätös poistu taannehtivasti unionin oikeusjärjestyksestä sillä, että tehdään toinen päätös, jolla alkuperäinen päätös kumotaan ja korvataan ja joka on sisällöltään identtinen. On nimittäin niin, että koska alkuperäisen päätöksen vaikutuksena oli luottolaitoksen toimiluvan peruuttaminen, kyseisestä jälkimmäisestä päätöksestä seurasi, että alkuperäisen päätöksen vaikutukset jatkuivat eivätkä sen jo tuottamat vaikutukset hävinneet.

46 Kuten valittaja perustellusti väittää, nyt käsiteltävässä asiassa valittajan luottolaitokselle myönnetty toimilupa peruutettiin siltä juuri riidanalaisen päätöksen vaikutuksesta. Juuri tämä päätös siis on aiheuttanut ne mahdolliset vahingolliset seuraukset, joihin valittaja vetoaa.

47 Lisäksi on niin, että koska alkuperäisen päätöksen uudelleenkäsittelyä koskevalla pyynnöllä ei YVM-asetuksen 24 artiklan 8 kohdan mukaan lähtökohtaisesti ollut lykkäävää vaikutusta, riidanalaisen päätöksen vaikutukset jatkuivat siihen saakka, kun 30.6.2017 tehdyn päätöksen vaikutukset alkoivat, eli siihen saakka, kun tämä päätös annettiin valittajalle tiedoksi. Viimeksi mainitulla päätöksellä kumottiin ja korvattiin riidanalainen päätös siis vasta kyseisestä tiedoksiannosta alkaen, kuten 30.6.2017 tehdyn päätöksen päätösosan sanamuodostakin jo ilmenee.

48 Unionin yleinen tuomioistuin teki siis virheen todetessaan valituksenalaisen määräyksen 41, 42 ja 47 kohdassa pääasiallisesti, että riidanalainen päätös oli korvattu 30.6.2017 tehdyllä päätöksellä taannehtivasti kyseisen riidanalaisen päätöksen tekopäivästä lukien.

49 Edellä esitetystä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen määräyksen 53 ja 55 kohdassa, että riidanalainen päätös oli korvattu taannehtivasti ja että kyseisen päätöksen kumoamiseksi nostetulla kanteella ei enää ollut kohdetta.

50 Niinpä ensimmäinen valitusperuste on hyväksyttävä ja valituksenalaisen määräyksen määräysosan 1 ja 3 kohta on kumottava tarvitsematta tutkia toista ja kolmatta valitusperustetta.

Neljäs ja viides valitusperuste

Asianosaisten lausumat

51 Neljännessä ja viidennessä valitusperusteessaan, jotka koskevat valituksenalaisen määräyksen 56–63 kohtaa ja jotka on aiheellista tutkia yhdessä, valittaja väittää, että katsoessaan, ettei vahingonkorvausvaatimus täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä, unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon sitä, että EKP oli loukannut perusoikeuskirjan 41 artiklassa ja SEUT 340 artiklassa vahvistettuja valittajan oikeuksia, jotka koskevat sitä, että unioni korvaa toimielinten tai niiden henkilöstön tehtäviään suorittaessaan aiheuttaman vahingon. Unionin yleinen tuomioistuin epäsi siten valittajalta tällä olevat oikeudet huolimatta EKP:n ja sen henkilöstön valittajalle aiheuttamasta merkittävästä vahingosta. Unionin yleinen tuomioistuin

nimittäin käytti päätöstään olla lausumatta kumoamisvaatimuksesta perusteena vahingonkorvausvaatimuksen tarkastelulleen, jotta EKP voisi vapautua toimiaan koskevasta vastuusta.

52 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin teki valittajan mielestä oikeudellisen virheen jättäessään huomiotta kumoamisvaatimuksen perusteen ja vahingonkorvausvaatimuksen perusteen välisen yhteyden, sillä vahingonkorvausvaatimusta ei voida tutkia ottamatta huomioon kumoamisvaatimuksen perustetta.

53 Lisäksi valittaja väittää, että unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen määräyksen 60 kohdassa esittämä toteamus, jonka mukaan vahingonkorvausvaatimus oli esitetty liian abstraktisti ja sisällyttämättä siihen perusteita tai perusteluja ja yhteenvetoa niistä, on virheellinen, koska kumoamisvaatimus, johon vahingonkorvausvaatimus perustuu, sisältää kaikki kyseiset seikat.

54 Valittaja väittää myös, että jos unionin yleinen tuomioistuin ei olisi katsonut virheellisesti, että lausunnon antaminen kumoamisvaatimuksesta oli rauennut, ja jos se olisi myöntänyt kumoamisvaatimuksen ja vahingonkorvausvaatimuksen välisen yhteyden, se olisi todennut riidanalaisen päätöksen tekomenettelyn virheellisyyden sellaisten useiden sääntöjenvastaisuuksien seurauksena, jotka riittivät yksinään vahingonkorvausvaatimuksen perusteeksi. Valittaja vetoaa tältä osin siihen, ettei Nemea Bank ollut tehokkaasti edustettuna kyseisessä menettelyssä, riidanalaisen päätöksen perustelujen puuttumiseen ja EKP:n lainvastaiseen toimintaan menettelyssä, joka koski kyseisen päätöksen hallinnollista uudelleenkäsittelyä oikaisulautakunnassa.

55 Lisäksi valittaja väittää, että EKP:n toiminta ja erityisesti se, että valittajan luottolaitokselle myönnetty toimilupa peruutettiin, ovat valittajalle aiheutuneen vahingon välitön syy, minkä valittaja on osoittanut. Tämän vahingon määrä, jonka suuruudeksi valittaja arvioi 100 miljoonaa euroa, ei kuitenkaan kata sitä, että Nemea Bank menetti maineensa, liikesuhteensa ja toimintansa, eikä myöskään sen tulojen pienenemistä, vaan se kattaa kyseisen pankin osalta ainoastaan sille EKP:n toiminnasta aiheutuneen välittömän arvonmenetyksen.

56 Valittaja väittää myös, että ensimmäisessä oikeusasteessa jätetyn kannekirjelmän puutteita arvostellessaan unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon sen, että kyseiset puutteet aiheutuivat siitä, ettei valittaja saanut mahdollisuutta tehokkaaseen edustukseen eikä päässyt tutustumaan todisteisiin, koska se ei voinut käyttää resurssejaan eikä päässyt tutustumaan EKP:n asiakirja-aineistoon.

57 EKP ja komissio vaativat kummankin valitusperusteen hylkäämistä.

Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

58 Ensinnäkin tämän tuomion 51–53 kohdassa tiivistetystä valittajan argumentaatiosta, jossa väitetään pääasiallisesti, että unionin yleinen tuomioistuin epäsi valittajalta tällä olevat perusoikeuskirjan 41 ja 47 artiklassa sekä SEUT 263 ja SEUT 340 artiklassa vahvistetut oikeudet käyttämällä päätöstään olla lausumatta kumoamisvaatimuksesta perusteena vahingonkorvausvaatimuksen tarkastelulleen ja jättämällä huomiotta näiden kahden vaatimuksen välisen yhteyden, jotta EKP voisi vapautua vahingollisiksi väitettyjä toimiaan koskevasta vastuusta, on korostettava, että unionin yleinen tuomioistuin mainitsi valituksenalaisen määräyksen 59–61 kohdassa asian kannalta merkityksellisen oikeuskäytännön,

joka koskee sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellytyksiä, ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 21 artiklan ensimmäisestä kohdasta, jota sovelletaan asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa saman perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan mukaisesti, johtuvan vaatimuksen, jonka mukaan kannekirjelmässä on mainittava oikeudenkäynnin kohde, perusteet ja perustelut, joihin asiassa vedotaan, ja yhteenveto kyseisistä perusteista. Seuraavaksi se totesi perustellusti kyseisen määräyksen 62 kohdassa, että ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneet eivät olleet toimittaneet oikeudellisesti riittävää näyttöä EKP:n toiminnasta, josta unionin vastuun syntymisen mahdollistavan lainvastaisuuden katsottiin johtuvan, eikä myöskään syy-yhteydestä väitettyjen vahinkojen ja niiden vaikutusten välillä, jotka riidanalaisella päätöksellä olisi mahdollisesti voinut olla.

59 Tästä seuraa, että kyseessä olevan vahingonkorvausvaatimuksen hylkäämisen perusteena ei ole unionin yleisen tuomioistuimen päätös olla lausumatta kumoamisvaatimuksesta vaan kyseisen vahingonkorvausvaatimuksen puutteellisuus.

60 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä ilmenee, että sen asianosaisen tehtävänä, joka vetoaa sopimussuhteen ulkopuoliseen unionin vastuuseen, on esittää riittävät todisteet väitetyn vahingon olemassaolosta ja laajuudesta sekä kyseisen toimielimen menettelyn ja väitetyn vahingon välillä olevasta riittävän suorasta syy-yhteydestä (tuomio 3.5.2018, EUIPO v. European Dynamics Luxembourg ym., C-376/16 P, EU:C:2018:299, 92 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

61 Nyt käsiteltävässä asiassa on niin, että ensimmäisessä oikeusasteessa jätetty kannekirjelmä ei selvästikään täyttänyt mainitussa oikeuskäytännössä asetettuja vaatimuksia, koska siinä vain vaadittiin EKP:n velvoittamista maksamaan ensimmäisessä oikeusasteessa kantajina esiintyneille 10 miljoonan euron suuruinen korvaus korkoineen riidanalaisesta päätöksestä aiheutuneiksi väitetyistä vahingoista; kyseiset asianosaiset sitä paitsi nostivat mainitun määrän ensimmäisessä oikeusasteessa jättämässään vastauskirjelmässä 100 miljoonaan euroon. EKP:n lainvastaiseksi väitetyn toiminnan ja aiheutuneeksi väitetyn vahingon välisen syy-yhteyden sekä kyseisten vahinkojen tosiasiallisuuden täsmentämisestä ei kuitenkaan ollut esitetty mitään argumenttia eikä tältä osin ollut esitetty mitään näyttöä.

62 Unionin yleinen tuomioistuin ei siis tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen määräyksen 62 ja 63 kohdassa, että vahingonkorvausvaatimus ei puutteidensa johdosta selvästikään täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä.

63 Valittaja ei myöskään selitä, missä mielessä unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu vei siltä oikeuden vaatia korvausta EKP:n mahdollisesti aiheuttamista vahingoista. Valittajalla säilyy lähtökohtaisesti oikeus esittää uusi vahingonkorvausvaatimus, jolla korjataan unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisessa määräyksessä toteamat puutteet, edellytyksin, joista määrätään Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 46 artiklassa, jota sovelletaan asian käsittelyyn unionin yleisessä tuomioistuimessa kyseisen perussäännön 53 artiklan ensimmäisen kohdan nojalla ja jonka mukaan vanhentumisaika sopimussuhteen ulkopuolista unionin vastuuta koskevissa asioissa on viisi vuotta tapahtumasta, johon korvausvelvollisuus perustuu, ja vanhentumisaika keskeytyy muun muassa, jos asia pannaan vireille unionin tuomioistuimessa.

64 Siltä osin kuin on toiseksi kyse tämän tuomion 55 kohdassa mieleen palautetusta valittajan argumentaatiosta, jonka mukaan yhtäältä EKP:n toiminta on välitön syy Nemea Bankin arvonmenetykseen ja toisaalta 100 miljoonan euron määrä kattaa ainoastaan osan valittajalle aiheutuneista vahingoista, on todettava, että tällaisella argumentaatiolla valittaja ei vetoa

mihinkään unionin yleisen tuomioistuimen mahdollisesti tekemään oikeudelliseen virheeseen vaan ainoastaan toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen yhteydessä esitetyt tosiseikkoja koskevat näkökohdat.

65 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ilmenee, että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston, lukuun ottamatta sellaisia tapauksia, joissa määritetyn tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta, ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Siten lukuun ottamatta sitä tapausta, että unionin yleiselle tuomioistuimelle esitetty todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tosiseikkojen arviointi ei ole oikeuskysymys, joka sinänsä kuuluu unionin tuomioistuimen harjoittaman valvonnan piiriin (tuomio 11.1.2024, Wizz Air Hungary v. komissio, C-440/22 P, EU:C:2024:26, 57 ja 58 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

66 Kolmanneksi tämän tuomion 56 kohdassa mieleen palautetusta valittajan argumentaatiosta, jonka mukaan ensimmäisessä oikeusasteessa jätetyn kannekirjelmän puutteita arvostellessaan unionin yleinen tuomioistuin jätti ottamatta huomioon sen, että kyseiset puutteet aiheutuivat siitä, ettei valittaja saanut mahdollisuutta tehokkaaseen edustukseen eikä päässyt tutustumaan todisteisiin, on korostettava, että – kuten tämän tuomion 62 kohdasta ilmenee – unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti, että vahingonkorvausvaatimus ei puutteidensa johdosta selvästikään täyttänyt tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä. Ensimmäisessä oikeusasteessa jätetystä kannekirjelmästä nimittäin ilmenee, ettei valittaja ollut esittänyt yhtäkään sopimussuhteen ulkopuolisen unionin vastuun syntymisen edellyttämistä seikoista eikä selittänyt, missä mielessä erityisesti se, että valittaja väittää jääneensä paitsi mahdollisuutta käyttää institutionaalisia resurssejaan ja tutustua todisteisiin, saattoi estää sitä esittämästä niin selvästi ja täsmällisesti kuin edellytetään argumentaationsa kyseisten seikkojen olemassaolon osalta, kun otetaan erityisesti huomioon yhtäältä se, että sitä edusti asianajaja, ja toisaalta se, ettei se ollut tehnyt kyseisessä tarkoituksessa oikeusapuhakemusta.

67 Niinpä neljäs ja viides valitusperuste on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat ja hylättävä muilta osin perusteettomina.

68 Valituksenalaisen määräyksen määräysosan 1 ja 3 kohta on kaiken edellä esitetyn perusteella kumottava.

Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa

69 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisu kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

70 Näin ei ole nyt käsiteltävässä asiassa. On nimittäin niin, että koska unionin yleinen tuomioistuin katsoi lausunnon antamisen asiassa rauenneen tutkimatta kumoamisvaatimuksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten täyttymistä ja asiakysymystä, asia ei ole ratkaisukelpoinen, joten se on palautettava unionin yleiseen tuomioistuimeen, jotta tämä lausuu mainitusta vaatimuksesta.

71 Lisäksi valittajan vaatimus asian palauttamisesta unionin yleisen tuomioistuimen sellaiseen jaostoon, jonka tuomarikokoonpano on eri kuin valituksenalaisen määräyksen antaneella jaostolla, on hylättävä. Unionin tuomioistuimen työjärjestyksessä ei nimittäin määrätä sellaisesta mahdollisuudesta, että unionin tuomioistuin antaa valituksen tutkimisen päätteeksi unionin yleiselle tuomioistuimelle määräyksiä sen jaoston kokoonpanosta, jolle asia jaetaan sen jälkeen, kun unionin tuomioistuin on palauttanut asian unionin yleiseen tuomioistuimeen. Unionin yleisen tuomioistuimen presidentin tehtävänä on unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 192 artiklan 1 kohdan mukaisesti tarvittaessa päättää asian mahdollisesta jakamisesta muulle jaostolle, jossa asian käsittelyyn osallistuu sama määrä tuomareita.

Oikeudenkäyntikulut

72 Koska asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen, tähän valitusasiaan liittyvistä oikeudenkäyntikuluista on päätettävä myöhemmin.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (viides jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Unionin yleisen tuomioistuimen 20.12.2021 antaman määräyksen Niemelä ym. v. EKP (T-321/17, EU:T:2021:942) määräysosan 1 ja 3 kohta kumotaan.

2) Valitus hylätään muilta osin.

3) Asia palautetaan unionin yleiseen tuomioistuimeen lausunnon antamiseksi Nemea Bank plc:n kumoamisvaatimuksesta.

4) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Allekirjoitukset